

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 297/2025-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Ľibora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária Perhács s.r.o., Jelenec 353, proti postupu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, 2. oddelenia vyšetovania v konaní ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020, postupu Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní sp. zn. VII/1 Gv 118/20/1000, proti postupu a upovedomeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. XX/1 Gv 86/24/1000-7 z 11. decembra 2024 a proti postupu a upovedomeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. XX/1 Gv 86/24/1000-13 z 20. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. decembra 2024 a doplnenou 29. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a upovedomeniami porušovateľov uvedených v záhlaví. Navrhuje priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru, 2. oddelenia vyšetovania (ďalej len „NAKA“) ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020 zo 17. septembra 2020 bolo proti sťažovateľovi (okrem ďalších osôb) začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie pre 1. zločin podľa § 296 Trestného zákona, 2. zločin podľa § 183 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona a pre 3. obzvlášť závažný zločin podľa § 189 ods. 1, 2

písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona. V tej istej veci vyšetrovateľ uznesením z 22. októbra 2020 začal trestné stíhanie a vzniesol obvinenie okrem iných aj sťažovateľovi pre zločin podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona. Vo veci vedenej pod ČVS: PPZ-331/NKA-BA2-2020 (vec „[REDAKOVANÉ]“) vyšetrovateľ uznesením z 9. novembra 2020 vzniesol aj sťažovateľovi obvinenie pre 1. zločin podľa § 296 Trestného zákona, 2. zločin podľa § 329 ods. 1, 2 Trestného zákona, 3. zločin podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, 4. až 6. obzvlášť závažný zločin podľa § 329 ods. 1, 2, 3 Trestného zákona. Po vylúčení veci sťažovateľa a [REDAKOVANÉ] z konania „[REDAKOVANÉ]“ na samostatné konanie došlo k spojeniu vylúčených vecí do trestného konania ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020. Vyšetrovateľ uznesením ČVS: PPZ-331/NKA-BA2-2020 z 15. februára 2021 celkovo 14 osobám, a to aj sťažovateľovi, vzniesol obvinenie pre skutky uvedené v troch bodoch a kvalifikované ako prečin podľa § 333 ods. 1, 2 písm. b) Trestného zákona. Táto vec bola nasledujúci deň vylúčená na samostatné konanie, ďalej bola vedená pod ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020.

3. Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „ÚŠP“) uzneseniami sp. zn. VII/1 Gv 118/20/1000 zo 14. júna 2022, z 20. januára 2023 a z 3. novembra 2023 zastavil trestné stíhanie sťažovateľovi podľa § 215 ods. 3 Trestného poriadku za skutky kvalifikované ako 1. zločin podľa § 329 ods. 1, 2 Trestného zákona spáchaný formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, 2. zločin podľa § 329 ods. 1, 2 Trestného zákona, 3. zločin podľa § 296 Trestného zákona, 4. zločin podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona, 5. zločin podľa § 296 Trestného zákona, 6. zločin podľa § 326 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. c) Trestného zákona.

4. Prokurátor ÚŠP uznesením zo 14. marca 2024 podľa § 228 ods. 3 Trestného poriadku prerušil trestné stíhanie sťažovateľa pre skutky kvalifikované ako 1. zločin podľa § 183 ods. 1, 2 písm. a) Trestného zákona, 2. obzvlášť závažný zločin podľa § 189 ods. 1, 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona, 3. zločin podľa § 296 Trestného zákona, 4. zločin podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, 5. pokračovací obzvlášť závažný zločin podľa § 329 ods. 1, 2 a 3 Trestného zákona, 6. a 7. obzvlášť závažný zločin podľa § 329 ods. 1, 2, 3 Trestného zákona a 8. prečin podľa § 333 ods. 1, 2 písm. b) Trestného zákona.

5. Sťažovateľ tvrdí, že 4. novembra 2024 pri nazretí do vyšetrovacieho spisu ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020 zistil, že sa v ňom nenachádza jeho prvá výpoveď v procesnom postavení obvineného z 18. septembra 2020, na čo reagoval podaním žiadosti podľa § 210 ods. 1 Trestného poriadku. Prokurátorka generálnej prokuratúry upovedomením č. k. XX/1 Gv 86/24/1000-7 z 11. decembra 2024 (ďalej len „prvé upovedomenie“) oznámila sťažovateľovi na jeho žiadosť, že zápisnica o jeho výsluchu ako obvineného z 18. septembra 2020 sa vo vyšetrovacom spise z jej neznámych dôvodov nenachádza, nie je riadne založená v spise ani uvedená v obsahu spisu. Zo spisu (zápisnice o výsluchu sťažovateľa pred sudcom pre prípravné konanie z 19. septembra 2020) je zrejmé, že predmetný úkon bol zrealizovaný. Dôvod, prečo zápisnica nie je súčasťou originálu vyšetrovacieho spisu, bude predmetom trestného konania vedeného Úradom inšpekčnej služby pod ČVS: UIS-399/1-OISS-2024. Vyšetrovateľ bývalej NAKA nepostupoval pri tvorbe vyšetrovacieho spisu minimálne v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 618/2005 Z. z. o tvorbe spisu orgánmi činnými v trestnom konaní a súdmi

v znení neskorších predpisov, pretože predmetnú zápisnicu do vyšetrovacieho spisu buď nezaložil, alebo ju z neho odstránil, keďže nie je jeho súčasťou.

6. Upovedomením č. k. XX/1 Gv 86/24/1000-13 z 20. januára 2025 (ďalej len „druhé upovedomenie“) generálny prokurátor v zastúpení prokurátorom povereným výkonom funkcie riaditeľa odboru závažnej kriminality na sťažovateľovu žiadosť podľa § 210 ods. 2 Trestného poriadku oznámil, že v postupe prokurátorky pri vybavovaní žiadosti sťažovateľa podľa § 210 ods. 1 Trestného poriadku nezistil žiadne nedostatky, žiadosť vybavila v súlade so zákonom, nebol preto dôvod na prijatie prokurátorských oprávnení. Vzhľadom na prokurátorkou konštatované nedostatky v postupe vyšetrovateľa v danej veci prokurátorka usmernila vyšetrovateľa Úradu boja s organizovanou kriminalitou, expozitúry Bratislava, aby zisťoval, či sa na uvedenej súčasti Policajného zboru nachádza tzv. ostatný spisový materiál a či v ňom nie je predmetná zápisnica založená, keďže zo správy vyšetrovateľa vyplýva, že rovnopis vyšetrovacieho spisu nebol v tejto veci vyhotovený.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. V trestnej veci ČVS: PPZ-254/NKA-BA2-2020, v ktorej má sťažovateľ postavenie obvineného, NAKA nezvratne porušila jeho práva podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že z vyšetrovacieho spisu odstránila predmetnú zápisnicu. Odstránením, neexistenciou dôkazného prostriedku došlo k nezvratnému poškodeniu základných práv sťažovateľa, tento dôkaz nemohol a nemôže byť podkladom konečného meritórneho rozhodnutia v tejto trestnej veci ani v iných právnych veciach. Výpoveď bola nepochybne „potencionálne užitočná“ pre obhajobu sťažovateľa, je priam rozhodujúca pre meritórne rozhodnutie, obsahovala relevantné informácie, mala ospravedlňujúci význam, pretože preukazovala okolnosti v jeho prospech, mohol preukázať svoju nevinu. Sťažovateľ už nemôže uplatniť svoje právo na obhajobu. Odstránením tejto prvotnej výpovede došlo k zmareniu alebo minimálne k podstatnému sťaženiu uplatňovania základných práv ako obvineného v trestnej veci. Má to podstatný vplyv na náležité zistenie skutkového stavu a neumožňuje to ani vyhodnotenie dôkazov. Zároveň došlo k zvýhodneniu orgánov činných v trestnom konaní, čo narúša zásadu rovnosti strán. Sťažovateľ sa už nemôže odvolávať na svoje zásadné obhajobné argumenty uplatnené v predmetnej zápisnici, ak by došlo k súdnemu konaniu o časti, v ktorej bolo prerušené trestné stíhanie. Navrhnuté a hodnotené môžu byť len ďalšie výpovede sťažovateľa, ktoré sú v podstatnom rozpore s odstránenou výpoveďou. Neexistuje ani dôkaz o sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia podanej do zápisnice. Ide o mimoriadnu situáciu, keď už nie je možné naprávať nezákonnú a neústavnú činnosť NAKA, platná úprava neumožňuje účinným spôsobom namietat odstránenie prvej výpovede. V časti, v ktorej bolo trestné stíhanie právoplatne zastavené, sťažovateľ nemá žiadnu možnosť aktívne uplatňovať právo na obhajobu a v systéme všeobecného súdnictva nie je možné preskúmať odstránenie dôkazu. Nie je rozhodujúce ani prerušenie trestného stíhania, pretože naprávať nezákonnú a neústavnú činnosť v súvislosti s odstránením dôkazného prostriedku zo spisu by nebolo možné, ani ak by trestná vec nebola právoplatne skončená.

8. Postup ÚŠP nebol dostatočne efektívny, bol nedôsledný, ak najneskôr pri vydaní jeho rozhodnutí o zastavení trestného stíhania z 20. januára 2023, resp. o prerušení trestného stíhania zo 14. marca 2024 nezistil odstránenie dôkazného prostriedku zo spisu, hoci táto skutočnosť vyplýva z obsahu spisu vyhotoveného 28. novembra 2022. Neexistencia výpovede musela mať vplyv na obidve rozhodnutia ÚŠP, a ak by sťažovateľ bol upovedomený o jej neexistencii, mohol na to reagovať.

9. Generálna prokuratúra (v prvom upovedomení) nijako nehodnotí, aký má dopad zistenie, že zápisnica nie je založená vo vyšetrovacom spise, na postavenie sťažovateľa ako obvineného, nezmieňuje sa ani o tom, či ide o zásadné porušenie práva na obhajobu. Generálna prokuratúra mala minimálne konštatovať, že postup NAKA je v zjavnom rozpore s princípom podľa čl. 2 ods. 2 ústavy.

10. Druhé upovedomenie je nepreskúmateľné, pretože z neho nemožno zistiť, či odstránenie významného dôkazu má dopad na dotknuté právo na obhajobu. Z obidvoch upovedomení nemožno ani hádať, aký má vplyv odstránenie kľúčového dôkazu z vyšetrovacieho spisu na procesné postavenie sťažovateľa. Podľa sťažovateľa ide o zásadné porušenie označených základných práv v trestnej veci ako celku. V doplňujúcom podaní sťažovateľ uviedol, že neexistencia dôkazu by ani v hypotetickej rovine neumožňovala podať obžalobu v časti skutku, v ktorej je aktuálne prerušené trestné stíhanie, pre rozpor s § 235 písm. d) a e) Trestného poriadku (nemohol by skúmať ani zaujať stanovisko k obhajobe, označiť ani navrhnúť dôkaz s uvedením relevancie) a takúto obžalobu by súd mal odmietnuť a vrátiť prokurátorovi.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti opakovane zdôrazňuje, že namieta iba postup odstránenia svojej prvej výpovede zo strany NAKA, neefektívny či nedôsledný postup ÚŠP a nedostatočné odôvodnenie prvého a druhého upovedomenia.

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje zákonom ustanovené náležitosti a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K porušeniu základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru:

13. Pre aplikáciu základného práva uvedeného v prvej vete čl. 17 ods. 2 ústavy je dôležitý tam uvedený pojem „stíhanie“. Systematika a zaradenie tohto práva ku garanciam ochrany osobnej slobody naznačujú, že v tomto prípade ide o stíhanie v podústavnom trestnoprávnom zmysle. V prípade trestného stíhania v zmysle Trestného poriadku hrozí podľa okolností prípadu aj pozbavenie osobnej slobody. Garancia zákonnosti stíhania sprevádza všetky štádiá trestného konania od oznámenia obvinenia až po vynesenie konečného rozhodnutia. To však neznamená, že

ústavný súd bude zasahovať do trestného konania v ktoromkoľvek jeho čiastkovom štádiu; spravidla sa preto (až na výnimky, napr. proti väzobným rozhodnutiam) zaoberá zákonnosťou stíhania ako celku až v prípadnom konaní o ústavnej sťažnosti proti konečnému meritórnemu rozhodnutiu. Základné právo nebyť stíhaný inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, sa z veľkej miery prekrýva aj so zárukami práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa piatej hlavy Listiny základných práv a slobôd (siedmy oddiel druhej hlavy ústavy) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 dohovoru (KOPA, M. Čl. 8 [Právo na osobnú slobodu]. In: HUSSEINI, F., BARTOŇ, M., KOKEŠ, M., KOPA, M. a kol. *Listina základných práv a slobod*. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2021, marg. č. 36.).

14. Sťažovateľ žiadnym spôsobom nezrejmil spojitosť medzi namietaným postupom porušovateľov a zásahom do jeho osobnej slobody (pozbavenie), preto nie je z uvedeného hľadiska možné spoľahlivo dospieť k záveru o aplikovateľnosti označeného článku ústavy. Vzhľadom na generálny charakter záruky stíhania iba na základe zákona a zákonom stanoveným spôsobom je možné prijať záver, že námietka spadá do vecného rozsahu daného základného práva.

15. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru ústavný súd konštatuje, že tento článok nemá vecné opodstatnenie v prípade postupu a rozhodnutí orgánov činných v predsúdnom trestnom konaní, keďže sa tento článok týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom, a nie v konaní pred iným orgánom verejnej moci (IV. ÚS 185/2023). V dôsledku uvedeného ústavný súd odmietol sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Širší štandard ochrany práv oproti čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje čl. 46 ods. 1 ústavy pri práve na inú právnu ochranu, ktorého namietané porušenie je predmetom prieskumu ústavným súdom v nasledujúcich bodoch.

III.2. K porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 50 ods. 3 ústavy postupom NAKA:

16. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, čo znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne posudzovať iba tie ústavné sťažnosti, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Z podstaty tejto ústavnej konštrukcie nepochybne vyplýva, že predmetom ústavného prieskumu zo strany ústavného súdu môže byť (v zásade) len také rozhodnutie, prípadne postup orgánu verejnej moci, proti ktorému už sťažovateľ v danom prípade nemá k dispozícii žiaden účinný prostriedok nápravy v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. III ÚS 227/2016, II. ÚS 356/2016 a I. ÚS 665/2016). Naopak,

ak sťažovateľ takýto právny prostriedok k dispozícii mal a využil ho, nie je daná právomoc ústavného súdu na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

17. Sťažovateľ mal právo podať proti postupu vyšetrovateľa, ktorým došlo k nezaloženiu či odstráneniu predmetnej zápisnice do vyšetrovacieho spisu, žiadosť podľa § 210 ods. 1 Trestného poriadku na dosiahnutie nápravy nedostatkov v prípravnom konaní (čo aj využil), ktorú bol oprávnený a aj povinný preskúmať prokurátor (výsledok prieskumu bol oznámený prvým upovedomením). Právomoc prokurátora (generálnej prokuratúry) preskúmať žiadosť sťažovateľa tak za daných okolností vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať postup vyšetrovateľa NAKA. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

III.3. K porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 50 ods. 3 ústavy postupom ÚŠP a prvým upovedomením generálnej prokuratúry:

18. Sťažovateľ mal právo podať proti postupu ÚŠP, ktorým došlo k nezisteniu odstránenia predmetnej zápisnice zo spisu, ako aj proti postupu prokurátorky generálnej prokuratúry zavýšenému prvým upovedomením žiadosť podľa § 210 ods. 2 Trestného poriadku na dosiahnutie nápravy nedostatkov v postupe prokurátora v prípravnom konaní (čo aj využil), ktorú bol oprávnený a aj povinný vybaviť prokurátor (výsledok vybavenia bol oznámený druhým upovedomením). Právomoc generálneho prokurátora vybaviť žiadosť sťažovateľa tak za daných okolností vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať postup ÚŠP a postup generálnej prokuratúry. Sťažovateľ v žiadosti z 13. decembra 2024 navyše nevyužil časť námietky o možnosti reagovať na neexistenciu výpovede, ak by o tom bol upovedomený, preto je táto časť námietky neprípustná. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

III.4. K porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 50 ods. 3 ústavy druhým upovedomením generálnej prokuratúry:

19. Sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj súvisiacich špeciálnych práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 50 ods. 3 ústavy), pričom ako porušovateľa neoznačil orgány súdnej moci, ale orgány činné v trestnom konaní. Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom aj trestnoprávnej ochrany svojho konkrétneho práva aj na inom orgáne Slovenskej republiky, t. j. v tejto veci u orgánov činných v konaní (m. m. III. ÚS 58/00, III. ÚS 45/03). Obsahom práva na inú právnu ochranu je oprávnenie, aby sa orgány činné v trestnom konaní náležite zaoberali podaniami sťažovateľa. Porušiť toto právo môžu tieto orgány vtedy, ak by podania ignorovali alebo im nevenovali pozornosť zodpovedajúcu ich povinnostiam (III. ÚS 324/05). Sťažovateľ odôvodňoval potrebu ingerencie ústavného súdu bezprecedentným postupom NAKA, sčasti právoplatným skončením trestného stíhania a odstránením zápisnice zo spisu.

20. Sťažovateľ bližšie neuvádza žiadne okolnosti, ktoré by mali vyplývať zo zápisnice o jeho výsluchu z 18. septembra 2020, o jej „potenciálnej využiteľnosti“ pre jeho obhajobu, resp. o tom, že je „priam rozhodujúca“ pre meritórne rozhodnutie. Neuvádza, vo vzťahu ku ktorým skutkom,

pre ktoré mu boli postupne vznesené obvinenia, predmetná zápisnica obsahovala skutočnosti, ktoré majú podstatný význam pre konečné rozhodnutie a môžu preukazovať jeho nevinu. Navyše z druhého upovedomenia vyplýva, že prokurátorka usmernila vyšetrovateľa Úradu boja s organizovanou kriminalitou, expozitúry Bratislava, aby ďalej zisťoval existenciu predmetnej zápisnice v tzv. ostatnom spisovom materiáli, čo predpokladá ďalší postup vyšetrovateľa pred spoločným ustálením záveru o namietanom porušení označených práv či o jeho následkoch.

21. Za takýchto okolností považuje ústavný súd za nedôvodné formulovať závery o porušení práva na obhajobu, práva na rovnosť účastníkov, práva nebyť stíhaný inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, či práva na inú právnu ochranu len v dôsledku absencie predmetnej zápisnice. Bez ďalšieho odôvodnenia sťažnosťná argumentácia čiastočne popiera doterajší konzistentný postoj sťažovateľa k obvineniam, a to všeobecne, ale aj konkrétne, keďže v podstate smeruje priamo proti záverom uznesenia ÚŠP sp. zn. VII/1 Gv 118/20/1000 z 20. januára 2023, primárne v jeho prvom bode týkajúcom sa zastavenia trestného stíhania pre skutok, za ktorý bolo k 18. septembru 2020 obvinenie vznesené uznesením NAKA zo 17. septembra 2020. Sťažovateľ síce uvádza, že to tak nie je, čo však znamená, že sa námietka porušenia základných práv posúva do výlučne akademickej a hypotetickej roviny, pretože konanie je v uvedenej časti skutku kvalifikovaného podľa § 296 Trestného zákona zastavené. V takýchto prípadoch sa teória i prax ústavných súdov vyhranene prikláňajú k odmietnutiu v takejto veci rozhodovať (pozri napr. IV. ÚS 242/08, III. ÚS 875/2016, obdobne aj uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 122/99 z 8. septembra 1999 publikované v Sbírcе nálezů a usnesení Ústavního soudu, zväzok č. 15, uznesenie č. 56, s. 315 a nasl.), pretože chýba možnosť bezprostredného a trvajúceho zásahu, ktorý by mohol mať vplyv na pozíciu sťažovateľa.

22. Výkon práva na obhajobu zahŕňa aj možnosť zmeny spôsobu vedenia obhajoby „o 180 stupňov“, čo ale nemá v tomto prípade vplyv na procesné úkony a rozhodnutia prijaté do momentu, keď k tejto zmene došlo. Sťažovateľ mal a mohol v priebehu trestného konania tvrdiť a namietat, že vo výpovedi z 18. septembra 2020 popieral spáchanie skutkov kladených mu za vinu. Znenie poučenia v uznesení ÚŠP sp. zn. VII/1 Gv 118/20/1000 z 20. januára 2023 nemení nič na možnosti podať sťažnosť proti tomuto uzneseniu a v nej viesť polemiku aj s právnym názorom o nemožnosti podať sťažnosť proti uzneseniu podľa § 215 ods. 3 Trestného poriadku, pričom o prípustnosti sťažnosti (a tak aj o správnosti právneho názoru ÚŠP) by v konečnom dôsledku rozhodoval nadriadený orgán. Nepodanie sťažnosti s odvolaním sa na znenie poučenia (na prvý pohľad vzbudzujúceho pochybnosť o správnosti záveru o práve sťažovateľa podať ho aj na ústavnom súde s prihliadnutím na znenie § 215 ods. 3 a 6 Trestného poriadku, pozn.) a odôvodňovanie prípustnosti ústavnej sťažnosti až od následného zistenia zo 4. novembra 2024 o absencii zápisnice z 18. septembra 2020 nepovažuje ústavný súd za dôvody zakladajúce ani dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by nebolo potrebné trvať na využití dostupného prostriedku ochrany práv sťažovateľa pred príslušnými orgánmi verejnej moci.

23. S odkazom na už spomenutý princíp subsidiarity ústavný súd uvádza, že trestné konanie od svojho začiatku až do konca je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno

na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07). V prebiehajúcom trestnom konaní možno i prípadné protiústavné procesné vady napraviť v rámci celého konania obvyklým a zákonom predvídateľným spôsobom, a to jednak samotnými orgánmi činnými v trestnom konaní, ale predovšetkým samotnými všeobecnými súdmi. Sťažovateľ sám v doplňujúcom podaní (bod 8) uvádzal príklad možnej súdnej kontroly spolu s predpokladom jeho výsledku, čo svedčí v prospech záveru o možnosti napravenia väd v ďalšom priebehu trestného konania.

24. Sťažovateľ ústavnému súdu neuviedol také okolnosti (výnimky), ktoré by odôvodňovali potrebu ingerencie ústavného súdu a uplatnenie jeho právomoci už v uvedenom štádiu trestného konania, a preto ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ústavným súdom odmietnutá pre jej neprípustnosť, t. j. podľa § 132 ods. 2, 3 a § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

25. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite ústavnej sťažnosti, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu